

VALUES EDUCATION

“Επίλυση διαφορών: τα ψέματα”

Ref. 20832

ΕΠΙΛΥΣΗ ΔΙΑΦΟΡΩΝ: ΤΑ ΨΕΜΑΤΑ

Ref. 20832

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΟ

- **30 ΚΑΡΤΕΣ** (εικόνες) 13,5 x 16,5 εκ. όπου διαδραματίζονται 7 ιστορίες + 2 κάρτες με ερωτηματικά (4 σχέδια ανά ιστορία, τα δύο τελευταία σχέδια της κάθε ιστορίας είναι δύο όψεων).
- **1 ONLINE AUDIO MP3** που περιέχει την αφήγηση **7 απλών ιστοριών με 2 πιθανές λύσεις (συνολικά 14 ιστορίες)**. Το AUDIO MP3 περιέχει επίσης τα κείμενα των ιστοριών και τις εικόνες με ασπρόμαυρα σχέδια για να τις χρωματίσουν τα παιδιά.
- **1 Οδηγό** χρήσης του AUDIO MP3
- **4 ξύλινες βάσεις**

ΣΥΣΤΗΜΑ ΠΑΙΧΝΙΔΙΟΥ ΚΑΙ ΣΥΣΤΑΣΕΙΣ ΧΡΗΣΗΣ

Αποτελείται από **7 απλές ιστορίες** που αφηγούνται **δύο τρόπους επίλυσης διαφόρων προβλημάτων** και αναφέρουν τις συνέπειες που προκύπτουν μετά από τη λήψη μίας καλής ή μίας άσχημης απόφασης. Κάθε ιστορία αναπτύσσεται σε 4 κάρτες και οι 2 τελευταίες έχουν δύο όψεις όπου απεικονίζονται οι δύο πιθανές λύσεις.

1° Εξοικείωση με το υλικό:

Ενδείκνυται να διαβάσετε ή να ακούσετε τις ιστορίες και να εξοικειωθείτε με τις εικόνες πριν δουλέψετε με τα παιδιά.

2° Συγκεντρώστε τις κάρτες/εικόνες ανάλογα με το χρώμα του πλαισίου.

3° Επιλέξτε στο AUDIO MP3 μία πίστα/ιστορία και πάρτε τις κάρτες με το αντίστοιχο χρώμα πλαισίου (όπως απεικονίζεται στον επισυναπτόμενο οδηγό χρήσης του AUDIO MP3).

4° Ακούστε την ιστορία και βάλτε σε σειρά τις κάρτες. Παρατηρήστε ότι οι 2 τελευταίες κάρτες προσφέρουν δύο εναλλακτικές λύσεις.

5° Επαληθεύστε αν η σειρά είναι σωστή κοιτάζοντας την αρίθμηση των καρτών, και αν στις 2 τελευταίες κάρτες επιλέχτηκε η **σωστή εναλλακτική λύση** που αντιστοιχεί στην πίστα/ιστορία, όπως απεικονίζεται στον επισυναπτόμενο οδηγό χρήσης του AUDIO MP3.

Για να δουλέψετε με ένα γκρουπ παιδιών, ώστε όλα να μπορούν να βλέπουν σωστά τις εικόνες, συνιστάται να στηρίζετε τις κάρτες στις ξύλινες βάσεις που συμπεριλαμβάνονται.

ΣΥΝΙΣΤΩΜΕΝΗ ΗΛΙΚΙΑ

Από 3 ετών και άνω.

ΨΥΧΟΠΑΙΔΑΓΩΓΙΚΟΙ ΣΤΟΧΟΙ

- Το παιδί μαθαίνει ότι οι αποφάσεις που λαμβάνει σε κάθε περίπτωση έχουν τις αντίστοιχες συνέπειες (καλές ή κακές), και ότι οι αποφάσεις μας συνεπάγονται μια ευθύνη.
- Ανάπτυξη ακουστικών δραστηριοτήτων.
- Εκμάθηση εννοιών χρόνου (πριν, μετά, έπειτα,...).
- Ανάπτυξη της αλληλουχίας του χρόνου με τη σωστή τοποθέτηση των σκηνών.
- Ενίσχυση και εμπλουτισμός της ομιλίας: δίνει το ερέθισμα στο παιδί για να μιλήσει και του επιτρέπει να ξεκινήσει τη γλωσσική δόμηση.
- Δίνει τη δυνατότητα εμπλουτισμού του βασικού λεξιλογίου.
- Διευκολύνει την εκμάθηση άλλων γλωσσών.

ΑΝΑΠΤΥΞΗ ΔΡΑΣΤΗΡΙΟΤΗΤΩΝ

- Τοποθετείστε με τη σειρά επάνω στις ξύλινες βάσεις τα σχέδια μιας ιστορίας, με το σύμβολο «δυσανεστημένος» στα 2 τελευταία σχέδια και σκεπάστε αυτά τα δύο σχέδια με τις «κάρτες ερωτηματικά». **Ακούστε** προσεκτικά το παραμύθι και **ρωτήστε** τα παιδιά: «τι αποφάσισε να κάνει ή να πει ο πρωταγωνιστής του παραμυθιού;». Τότε σηκώστε την κάρτα με το ερωτηματικό του τρίτου σχεδίου και ρωτήστε τα: «τί πιστεύετε ότι συνέβη στη συνέχεια ως συνέπεια;», και σηκώστε την κάρτα ερωτηματικό του τελευταίου σχεδίου. Γυρίστε από την άλλη πλευρά τα δύο τελευταία σχέδια, σκεπάστε με την «κάρτα ερωτηματικό» το τρίτο σχέδιο, και παρατηρώντας το τελευταίο σχέδιο ρωτήστε τα παιδιά: «τί πιστεύετε ότι συνέβη για να έχει η ιστορία τέτοιο τέλος;». Τέλος, ακούστε την αντίστοιχη ιστορία με το σύμβολο «ευχαριστημένος» και σηκώστε την «κάρτα ερωτηματικό» του τρίτου σχεδίου.
- Έχοντας τα σχέδια ενός παραμυθιού επάνω στο τραπέζι και αφού το παιδί μάθει το παραμύθι, θα τοποθετεί με τη σειρά τα σχέδια χωρίς να χρειάζεται να ακούσει το παραμύθι.
- Έχοντας τα σχέδια του παραμυθιού τοποθετημένα στη σειρά επάνω στο τραπέζι, το παιδί θα αφηγηθεί και θα αναλύσει ό,τι συμβαίνει στο παραμύθι.

1. Μία μπάλα στο Φεγγάρι

Το διάλειμμα πλησίαζε στο τέλος του. Σήμερα το διάλειμμα θα ήταν διαφορετικό από τα συνηθισμένα διαλείμματα, αφού οι μαθητές μίας τάξης είχαν σχεδιάσει να παίξουν ένα παιχνίδι ποδοσφαίρου με τη διπλανή τάξη και ήθελαν να αποδείξουν ότι η ομάδα τους ήταν ανίκητη.

Επιτέλους έφτασε η πολυπόθητη στιγμή, τα παιδιά κατέβαιναν τρέχοντας από τις σκάλες με φωνές και γέλια και μέσα σε λίγα λεπτά, το παιχνίδι θα άρχιζε στο προαύλιο. Οι δύο ομάδες έπαιζαν με ενθουσιασμό, οι παίχτες αγωνίζονταν ποιος θα πάρει τη μπάλα, αλλά μετά από ένα διάστημα, κανείς δεν είχε καταφέρει να βάλει γκολ. Ξαφνικά, η μπάλα χτύπησε πάνω σε έναν τοίχο του προαυλίου, έπεσε στο έδαφος και κάνοντας μικρά πηδήματα έφτασε πολύ κοντά στη θέση του Γιάννη και σε έναν από τους αντιπάλους, τον Σπύρο. Τα δύο παιδιά έτρεξαν γρήγορα να πάρουν τη μπάλα και έφτασαν σχεδόν μαζί, αλλά ο Γιάννης κατάφερε να κλωστήσει τη μπάλα με όλες του τις δυνάμεις. Η μπάλα τινάχτηκε στον αέρα... Όλα τα παιδιά κοίταζαν στον ουρανό ακολουθώντας την με το βλέμμα τους. Κανείς απ' όσους βρίσκονταν στο προαύλιο θυμόταν να είχε δει κάτι παρόμοιο. Η μπάλα πήρε τέτοια φόρα που πέρασε πάνω από το τέρμα και προχώρησε προς τις κούνιες, κι' ακόμα πιο πέρα κι' από τη βρύση... έμοιαζε σαν έναν πύραυλο που πήγαινε κατευθείαν στο φεγγάρι. Ήταν ασταμάτητη!

Τα έκπληκτα πρόσωπα των παιδιών άλλαξαν έκφραση όταν είδαν πανικόβλητα πως η μπάλα κατευθυνόταν προς ένα από τα παράθυρα του σχολείου, μέχρι που έφτασε στον προορισμό της... ΚΡΑΤΣ!. Το τζάμι του παραθύρου έσπασε σε χίλια κομμάτια και ο θόρυβος ακούστηκε σε όλο το σχολείο. Δεν είχαν περάσει ούτε πέντε λεπτά όταν ένας από τους δασκάλους βγήκε στην πόρτα κρατώντας στα χέρια του τη μπάλα και πολύ σοβαρός. Πλησίασε τα παιδιά που έπαιζαν ποδόσφαιρο και εκείνα τον περιτριγύρισαν. Ο δάσκαλος ρώτησε με σοβαρή φωνή κοιτώντας προς το παράθυρο με το σπασμένο τζάμι:

-Ποιος είναι ο υπεύθυνος αυτής της καταστροφής;

☹ Ο Γιάννης νευρικός και κάπως ταραγμένος, άργησε να απαντήσει αλλά στο τέλος είπε:

-Ο Σπύρος. Αυτός κλώτησε τη μπάλα.

-Τί λες; - απάντησε ο Σπύρος αγανακτισμένος. Εσύ κλώτησες τη μπάλα!

Τα δύο παιδιά άρχισαν να μαλώνουν και επειδή δεν υπήρχε τρόπος να ανακαλυφθεί η αλήθεια, ο δάσκαλος αποφάσισε να τιμωρήσει τα δύο παιδιά χωρίς διάλειμμα. Έτσι λοιπόν, ο Γιάννης και ο Σπύρος παρέμειναν στην αίθουσα ακούγοντας πως οι συμμαθητές τους συνέχιζαν το παιχνίδι.

Ο Γιάννης κατάλαβε ότι το ψέμα δεν ήταν η καλύτερη λύση. Όχι μόνο δεν κατάφερε να μην τον τιμωρήσουν, αλλά επιπλέον ο Σπύρος, ο φίλος του, είχε τιμωρηθεί άδικα. Τώρα ήταν θυμωμένος μαζί του και θα αργούσε να ξανακερδίσει τη φιλία του. Τα πάντα ήταν τώρα εις βάρος του και σίγουρα το ψέμα δεν φέρνει ποτέ καλά αποτελέσματα.

☺ Ο Γιάννης ήταν ντροπιασμένος και φοβόταν να πει την αλήθεια, μήπως και ο δάσκαλος τον μάλωνε. Εκείνη τη στιγμή θυμήθηκε ότι οι γονείς του πάντα του έλεγαν ότι «η αλήθεια πάει μπροστά». Έτσι ο Γιάννης πήρες θάρρος και εξομολογήθηκε:

-Δάσκαλε, εγώ κλώτσησα τη μπάλα. Την κλώτσησα πολύ δυνατά αλλά δεν είχα σκοπό να σπάσω κάτι, αλήθεια σας λέω.

Ο Γιάννης κατέβασε το κεφάλι, έτοιμος να κλάψει. Ο φίλος του ο Σπύρος έβαλε το χέρι του στον ώμο του και είπε υπερασπίζοντάς τον:

-Είναι αλήθεια, δάσκαλε, δεν το ήθελε.

Ο δάσκαλος κοίταξε τα δύο παιδιά μισογελώντας και τελικά αποφάσισε να μιλήσει. Όλοι περίμεναν να ακούσουν την τρομερή τιμωρία, τουλάχιστον μία εβδομάδα χωρίς διάλειμμα, αλλά ο δάσκαλος, προς μεγάλη τους έκπληξη, είπε:

-Εντάξει Γιάννη, μην στεναχωριέσαι. Έκανες καλά που αποφάσισες να πεις την αλήθεια, οι συμμαθητές σου πρέπει να παραδειγματιστούν από την πράξη σου. Πάντως, καλό θα ήταν να προσέχετε. Έχετε ένα τεράστιο προαύλιο, κάντε μου τη χάρη να παίζετε λίγο πιο μακριά από τα παράθυρα.

Ο Γιάννης χαμογέλασε και έτρεξε προς τους συμμαθητές του για να συνεχίσει το παιχνίδι σε ένα πιο απόμερο μέρος. Όλο το υπόλοιπο διάλειμμα έπαιξαν πιο προσεκτικά και το διασκέδασαν το ίδιο. Επιπλέον, ο Γιάννης έβαλε ένα γκολ και όλοι οι φίλοι του το χειροκρότησαν.

2. Ένα δώρο με επιστροφή

Στο ημερολόγιο που η Άννα είχε κρεμασμένο στο δωμάτιό της, υπήρχε μία ημερομηνία σημειωμένη με μαρκαδόρο σε έντονο κόκκινο χρώμα: η 20ή Φεβρουαρίου. Αυτή την ημέρα η Άννα έκλεινε τα 6, απίστευτο... τα 6! Γι' αυτήν την ξεχωριστή ημέρα, η Άννα και η οικογένειά της είχαν προετοιμάσει στο σπίτι μια γιορτή με καλεσμένους όλους τους φίλους της. Στις πέντε ακριβώς άρχισαν να φτάνουν οι καλεσμένοι. Η Άννα ήταν ανυπόμονη να ανοίξει τα δώρα, αλλά ήξερε ότι δεν έπρεπε να το κάνει μέχρι να σβήσει τα έξι κεράκια της τούρτας.

Ξαφνικά, εμφανίστηκε ο πατέρας της με μία τεράστια σοκολατένια τούρτα στεφανωμένη με έξι αναμμένα κεράκια. Όλοι μαζί τραγούδησαν το τραγουδάκι "Να ζήσεις Αννούλα...". Η Άννα πήρε λίγο αέρα και φύσηξε με τέτοια δύναμη που αν υπήρχαν 20 ακόμη κεράκια θα τα είχε σβήσει μονομιάς.

Ενώ έκοβαν την τούρτα, η Άννα άρχισε να ανοίγει τα δώρα: ένα κουτί ξυλομπογιές, ένα ζευγάρι πατίνια, ένα ζευγάρι κιάλια... Τι χαρά!

Ο Πάνος, ένας από τους καλύτερους φίλους της, εντυπωσιάστηκε ειδικά με τα κιάλια. Ήταν θαυμάσια και μπορούσες να βλέπεις από το παράθυρο το τι γινόταν στο απέναντι πεζοδρόμιο. Ο Πάνος έμεινε μαγεμένος, ποτέ δεν είχε κοιτάξει με κιάλια, τα κρέμασε στο λαιμό του και όλο το απόγευμα κοιτάζε με αυτά ενώ τα άλλα παιδιά έπαιζαν με τα υπόλοιπα παιχνίδια. Πέρασαν ένα ευχάριστο απόγευμα μέχρι που νύχτωσε και οι γονείς των παιδιών άρχισαν να έρχονται για να τα πάρουν.

☹ Στο δρόμο, γυρίζοντας στο σπίτι, ο Πάνος εξιστορούσε στη μαμά του το πόσο ωραία τα πέρασε στη γιορτή των γενεθλίων της Άννας. Με τι ανυπομονησία περίμενε να γιορτάσει και τα δικά του γενέθλια! Αν και έπρεπε να περιμένει μερικούς ακόμα μήνες, Η μαμά του Πάνου παρατήρησε ότι στο λαιμό του είχε κρεμασμένα τα κιάλια και τον ρώτησε:

-Πάνο, τί είναι αυτά τα κιάλια που έχεις κρεμασμένα στο λαιμό σου; Τότε ο Πάνος πήρε είδηση ότι χωρίς να θέλει είχε πάρει μαζί του τα κιάλια.

-Χμμ... Τίποτα, τίποτα- απάντησε ο Πάνος. Και είπε ψέματα στη μητέρα του: "Είναι ένα παιχνίδι, μου το άφησε η Άννα για να παίξω αυτό το σαββατοκύριακο".

Εκείνο το βράδυ στο σπίτι της Άννας, όλη η οικογένεια μάζευε τα κουτιά και τα χαρτιά που ήταν περιτυλιγμένα τα δώρα, τα πιάτα, τα ποτήρια. Όλοι συμμαζευαν εκτός από την Άννα, που μέτραγε και ξαναμέτραγε τα δώρα που της είχαν κάνει. Αλλά κάτι έλειπε... πού ήταν το καλύτερο απ' όλα τα δώρα; Πού ήταν εκείνα τα φανταστικά κιάλια που της είχαν χαρίσει; - Ούτε ο μπαμπάς της, ούτε η μαμά της μπόρεσαν να τα βρουν, αν και έψαξαν παντού, σε όλες τις γωνιές του σπιτιού, ακόμα και στο ψυγείο!

Η Άννα δεν μπορούσε να πιστέψει ότι είχαν χαθεί και παρόλο που οι γονείς της προσπάθησαν να την παρηγορήσουν λέγοντάς της ότι αργά ή γρήγορα θα τα έβρισκαν, η Άννα ένωσε τόσο λυπημένη και άρχισε να κλαίει. Αυτή η ημέρα που ήταν μία από τις καλύτερες της ζωής της είχε καταστραφεί με την "μυστήρια" εξαφάνιση των κιαλιών.

☺ Βγαίνοντας από το σπίτι της Άννας, στο ανασσέρ, ο Πάνος εξιστορούσε με ενθουσιασμό στη μητέρα του το πόσο ωραία τα είχε περάσει στη γιορτή των γενεθλίων. Ήταν ανυπόμονος να γιορτάσει και τα δικά του, αν και έπρεπε να περάσουν ακόμα μερικοί μήνες. Η μαμά του Πάνου παρατήρησε ότι στο λαιμό του είχε κρεμασμένα κάτι κιάλια και τον ρώτησε:

- Τί είναι αυτά τα κιάλια που έχεις κρεμασμένα στο λαιμό σου; - Τότε ο Πάνος πήρε είδηση ότι χωρίς να θέλει είχε πάρει μαζί του τα κιάλια.

Ο Πάνος μπορούσε να είχε πει ότι του τα είχε δανείσει η φίλη του η Άννα και με αυτόν τον τρόπο θα μπορούσε να παίξει με εκείνα στο σπίτι του, αλλά να πει ψέματα στη μαμά του... αυτό δεν ήταν καθόλου καλό. Έτσι, στο τέλος είπε την αλήθεια: τα πήρα χωρίς να το καταλάβω!

Ευτυχώς που ο Πάνος είπε την αλήθεια, έτσι ανέβηκαν στο σπίτι της Άννας και ο Πάνος έδωσε στη φίλη του τα κιάλια που είχε πάρει μαζί του κατά λάθος.

Τότε η Άννα, για να τον ευχαριστήσει, αποφάσισε να του τα αφήσει για να παίξει όλο το σαββατοκύριακο, αφού εκείνη είχε τόσα πολλά παιχνίδια και δεν θα μπορούσε να παίξει με όλα.

Ο Πάνος έσκασε ένα χαμόγελο μέχρι τα αυτιά και κοκκίνισε σαν ντομάτα.

3. Τι περιέργες καραμέλες!

Κάθε Σάββατο απόγευμα, ο Αντώνης και η Μαρίνα συνήθιζαν να πηγαίνουν περίπατο στο πάρκο με τους γονείς τους, αλλά εκείνη την ημέρα έβρεχε πάρα πολύ και αποφάσισαν να μείνουν στο σπίτι. Η αλήθεια είναι ότι δεν τους πείραζε και πολύ να μείνουν στο σπίτι, γιατί τα δύο αδέρφια διασκεδάζαν πολύ παίζοντας οπουδήποτε και αν βρίσκονταν, στο σπίτι, στο πάρκο ή όπου αλλού. Έτσι λοιπόν, αποφάσισαν εκείνο το απόγευμα να τελειώσουν το τεράστιο παζλ που τους είχε χαρίσει η θεία τους. Τους έλειπαν πολλά κομμάτια ακόμα για να το συμπληρώσουν και αυτό θα τους έπαιρνε πολύ χρόνο. Ξαφνικά ακούστηκε ένας περίεργος θόρυβος από την κοιλιά του Αντώνη. Η αδερφή του γέλασε γιατί μόλις πριν από μία ώρα είχαν τελειώσει το φαγητό και ο αδερφός της πείναγε κιόλας!

Ο Αντώνης αποφάσισε να πάει στην κουζίνα για να πάρει μπισκότα. Έφυγε τρέχοντας και ανέβηκε σε μία καρέκλα για να μπορέσει να ανοίξει το ντουλάπι της κουζίνας όπου βρισκόταν το κουτί με τα μπισκότα. Δεν θυμόταν όμως σε ποιο από τα τρία ντουλάπια, και άνοιξε το πρώτο που βρέθηκε μπροστά του για να δοκιμάσει. Τα κουτιά που υπήρχαν εκεί δεν έμοιαζαν με κουτιά από μπισκότα, αλλά υπήρχε ένα βάζο που μόλις το είδε ο Αντώνης, έμεινε με το στόμα ανοιχτό και με μία μόνο λέξη στη σκέψη του: "ΚΑΡΑΜΕΛΕΣ!". Το βάζο ήταν γεμάτο με κόκκινες γυαλιστερές μπαλίτσες. Ο Αντώνης το πήρε χωρίς να το ξανασκεφτεί και κατέβηκε από την καρέκλα. Χρειάστηκε να βάλει όλη του τη δύναμη για να ανοίξει το βάζο και όταν επιτέλους τα κατάφερε, πήρε τέσσερις μπαλίτσες, δύο για τον εαυτό του και δύο για την αδερφή του. Επέστρεψε τρέχοντας στο δωμάτιο αφήνοντας το βάζο επάνω στον πάγκο της κουζίνας.

Ο μπαμπάς του Αντώνη μπήκε στην κουζίνα μετά από λίγο. Πήγε να πιει νερό και ξαφνιάστηκε όταν είδε το βάζο με τα φάρμακα επάνω στον πάγκο της κουζίνας. Ήταν σίγουρος ότι το είχε φυλάξει στο φαρμακείο και παίρνοντας το βάζο πήγε στο δωμάτιο όπου ήταν τα παιδιά του για να τα ρωτήσει αν το είχαν κατεβάσει εκείνα.

Ο Αντώνης μόλις είχε δείξει στην αδερφή του τις τέσσερις ελκυστικές κόκκινες μπαλίτσες - καραμέλες που είχε ανακαλύψει στην κουζίνα, αλλά όταν άκουσε τον πατέρα τους να έρχεται, τις ξαναφύλαξε στην τσέπη του, επειδή ήξερε πολύ καλά ότι για να φάει καραμέλες και ζαχαρωτά έπρεπε να πάρει άδεια πριν.

⊗ Ο πατέρας τους μπήκε στο δωμάτιο και τους ρώτησε:

-Κάποιος από τους δύο σας πήρε αυτό το βάζο από την κουζίνα;

-Όχι μπαμπά, εμείς όχι – απάντησαν και τα δύο παιδιά συγχρόνως.

Ο μπαμπάς του Αντώνη και της Μαρίνας παραξενεύτηκε, αλλά σκέφτηκε ότι πιθανόν να το είχε ξεχάσει όταν το έφερε από το φαρμακείο. Όταν ο πατέρας των παιδιών βγήκε από το δωμάτιό τους, ο Αντώνης και η Μαρίνα έβαλαν στο στόμα τους από μία μπαλίτσα ο κάθε ένας. Η αλήθεια πάντως είναι ότι δεν είχαν ευχάριστη γεύση. Σιγά - σιγά το χαπάκι έλιωσε στο στόμα τους αφήνοντας μία πικρή γεύση στο λαιμό τους. Τι αηδία! είπαν τα παιδιά και έτρεξαν αμέσως στην κουζίνα να πιούν νερό.

Λίγο μετά, και ενώ τελείωναν το παζλ, τα δύο παιδιά άρχισαν να αισθάνονται άσχημα, ένωσαν δυνατά τρυπήματα στο στομάχι και δεν μπορούσαν να συνεχίσουν να παίζουν. Ο Αντώνης και η Μαρίνα αναγκάστηκαν να πουν στους γονείς τους ότι τους πόναγε πάρα πολύ η κοιλιά τους:

-Μα τί μπορεί να σας πείραξε; ρώτησε ο πατέρας τους.

-Εε.. να...- άρχισε να λέει ντροπαλά ο Αντώνης -... φάγαμε μία από εκείνες τις κόκκινες μπαλίτσες – καραμέλες ο κάθε ένας, αλλά μου φαίνεται ότι δεν ήταν και πολύ καλές...-.

- Μα πως είναι δυνατόν! – φώναξε έκπληκτος ο πατέρας τους. Αντώνη, αυτές οι μπαλίτσες δεν είναι καραμέλες! είναι φάρμακα! Κοίτα να δεις που σας ρώτησα κιόλας αν είχατε πάρει εσείς το βάζο. Τώρα, επειδή δεν είπατε την αλήθεια, αρρωστήσατε και πρέπει να καλέσουμε τον γιατρό για να σας θεραπεύσει.

-Συγνώμη μπαμπά- είπε ο Αντώνης. – Αν ήξερα ότι ήταν φάρμακα δεν θα τα είχα πάρει. Συγχώρεσέ με που σου είπα ψέματα!

-Μην ανησυχείς- είπε ο πατέρας του αγκαλιάζοντάς τον. – Τώρα το σπουδαιότερο είναι να καλέσουμε τον γιατρό.

Μία ώρα αργότερα, τόσο ο Αντώνης όσο και η αδερφή του ήταν ξαπλωμένοι στο κρεβάτι αφού είχαν πάρει το σιρόπι που τους έδωσε ο γιατρός. Αύριο θα είναι μία χαρά αλλά σήμερα πρέπει να μείνουν στο κρεβάτι όλη την ημέρα. "Τι βαρεμάρα!" σκέφτηκε ο Αντώνης. Για μία ακόμα φορά, το ψέμα ήταν τελικά η χειρότερη επιλογή. Ο Αντώνης υποσχέθηκε στον εαυτό του ότι ποτέ πια δεν θα ξαναέλεγε ψέματα στους γονείς του.

☺ Ο πατέρας μπήκε στο δωμάτιο όπου έπαιζαν τα παιδιά και τους είπε:

-Ακούστε με παιδιά, μήπως κατά τύχη κάποιος από τους δύο σας πήρε αυτό το βάζο από την κουζίνα;

Ο Αντώνης σκέφτηκε ότι αν έλεγε την αλήθεια, ο πατέρας του σίγουρα θα του έλεγε ότι για τα ζαχαρωτά και τις καραμέλες έπρεπε να ζητήσει άδεια, και ότι έπρεπε να περιμένει μέχρι το απόγευμα... δηλαδή, όλο τα ίδια και τα ίδια. Αλλά βλέποντας την ανησυχία στο πρόσωπο του πατέρα του, θυμήθηκε ότι όσες άλλες φορές είχε πει ψέματα, αυτό δεν είχε φέρει καλά αποτελέσματα, κι' έτσι απάντησε:

-Εγώ μπαμπά, εγώ το πήρα. Νόμιζα ότι ήταν καραμέλες και σκέφτηκα ότι δεν θα πείραζε το να τρώγαμε δύο καραμέλες.- Και έβγαλε τις καραμέλες από την τσέπη του δίνοντάς τες στον πατέρα του.

-Καραμέλες; Τι λες παιδί μου, πάλι καλά που μου είπες την αλήθεια. Δεν ήξερες ότι είναι φάρμακα; Άνοιξες το φαρμακείο και ξέρεις ότι δεν πρέπει να το κάνεις ποτέ.

-Έκανα λάθος- είπε το παιδί ανήσυχο. Την γλύτωσα παρά τρίχα!

Ο πατέρας τους τους είπε ότι, αν είχαν πάρει αυτά τα χαπάκια, θα τους είχε πονέσει πάρα πολύ η κοιλιά τους και θα έπρεπε να είναι στο κρεβάτι όλη την ημέρα μέχρι να τους περάσει. Ο Αντώνης ξαλάφρωσε και αισθάνθηκε υπερήφανος που είχε πει την αλήθεια στον πατέρα του. Ύστερα, τα παιδιά απόλαυσαν ένα ποτήρι γάλα με ένα σωρό θαυμάσια μπισκότα που τους έκανε να αισθανθούν καλύτερα μετά από την τρομάρα που πέρασαν. Από εκείνη την ημέρα, ο Αντώνης δεν ξέχασε ποτέ ποιο ήταν το ντουλάπι - φαρμακείο και ποιο ήταν το ντουλάπι με τα μπισκότα.

4. Οι ασκήσεις των διακοπών

Ήταν η τελευταία ημέρα πριν από τις διακοπές. Η Ιωάννα ήταν πολύ νευρική γιατί σε λίγα λεπτά θα χτύπαγε το κουδούνι και μετά... δέκα πέντε ημέρες διακοπών για να χαρεί με την οικογένειά της δίπλα στη θάλασσα! Η Ιωάννα καθισμένη στο θρανίο της, όπως και οι υπόλοιποι συμμαθητές της, άκουγε τη δασκάλα της να τους εύχεται καλές διακοπές και καλές γιορτές. Αλλά ξαφνικά η δασκάλα είπε:

- Τώρα μπειτε όλοι στη σειρά για να σας δώσω ένα τετράδιο με ασκήσεις που ετοίμασα ειδικά γι' αυτές τις διακοπές. Πρέπει να το φέρετε τελειωμένο στο γυρισμό σας.

-Οουφ!- σκέφτηκε η Ιωάννα - ένα τετράδιο γεμάτο με ασκήσεις μαθηματικών, γλώσσας, αγγλικών, φυσικές επιστήμες..

Η δασκάλα έδωσε στο κάθε παιδί το τετράδιό του και όταν έδινε το τελευταίο, χτύπησε το κουδούνι. Οι διακοπές είχαν αρχίσει, αλλά όχι όμως με τον τρόπο που θα άρεσε στην Ιωάννα.

Όταν έφτασε στο σπίτι όλη η οικογένεια προετοίμαζε το ταξίδι: η μητέρα της προσπαθούσε να κλείσει με όλες της τις δυνάμεις την παραγεμισμένη με ρούχα βαλίτσα, ο πατέρας της έψαχνε σαν τρελός το καλάμι ψαρέματος αν και σχεδόν ποτέ δεν το χρησιμοποιούσε, ο μικρός της αδερφός προσπαθούσε να βάλει ένα φουσκωμένο σωσίβιο στο σακίδιο του και ο σκύλος, ο Νούλης, γύριζε γύρω - γύρω σε όλο το σπίτι γαυγίζοντας γιατί του φαινόταν ότι ολόκληρη η οικογένεια είχε τρελαθεί τελείως.

Η Ιωάννα βοήθησε τον αδερφό της να βάλει το σωσίβιο ξεφουσκωμένο στο σακίδιο και άρχισε να κουβαλάει σακούλες και διάφορα πράγματα στο πορτ μπαγκάζ του αυτοκινήτου.

Επιτέλους, όλη η οικογένεια ήταν έτοιμη για το ταξίδι. Στο πορτ μπαγκάζ του αυτοκινήτου δεν χώραγε ούτε μία καρφίτσα και τα παιδιά περίμεναν καλά καθισμένα στο πίσω κάθισμα. Όταν όλη η οικογένεια είχε μπει στο αυτοκίνητο, ο μπαμπάς της Ιωάννας τη ρώτησε:

- Ιωάννα, δεν πιστεύω να ξέχασες το σακίδιο με το τετράδιο ασκήσεων που σας έδωσε η δασκάλα;

☹ Η Ιωάννα θυμήθηκε ότι είχε αφήσει το σακίδιο επάνω στο κρεβάτι της και με την όλη φασαρία ξέχασε να το πάρει, αλλά σκέφτηκε ότι δεν είχε και τόσο μεγάλη σημασία και αποφάσισε να πει:

-Βεβαίως μπαμπά, είναι στο πορτ μπαγκάζ- είπε ψέματα η Ιωάννα.

-Τότε λοιπόν... μπορείς να βάλεις εμπρός το αυτοκίνητο μαμά!- φώναξε με ενθουσιασμό ο μικρός της αδερφός.

Δύο ώρες αργότερα, η οικογένεια έφτανε στη θάλασσα... Ενώ η Ιωάννα τοποθετούσε τα πράγματά της στα συστάρια και στη ντουλάπα του δωματίου της, μπήκε ο πατέρας της για να την βοηθήσει:

-Άκου Ιωάννα, θέλεις να ρίξουμε μία ματιά στο τετράδιο ασκήσεων και να οργανώσουμε την εβδομάδα μας για να εργαστούμε από λίγο κάθε μέρα;

-Άστο για αργότερα- απάντησε η Ιωάννα σκύβοντας το πρόσωπο ενώ δίπλωνε μία πετσέτα. Ο πατέρας της ήξερε πολύ καλά ότι όταν η φωνή της είχε αυτό τον τόνο, κάτι περίεργο συνέβαινε...

-Ιωάννα, νομίζω ότι είναι καλύτερα να το κοιτάξουμε τώρα, και να οργανώσουμε τις δραστηριότητες, έλα δείξε μου το τετράδιο μία στιγμή- επέμεινε ο πατέρας της.

Όταν πια ο πατέρας είχε επαναλάβει το ίδιο πράγμα τέσσερις φορές, η Ιωάννα δεν μπορούσε πια να το κρύψει:

- Το ξέχασα στο σπίτι, μπαμπά!

-Πώς; Μα εσύ στο αυτοκίνητο μου είπες ότι το είχες στο σακίδιο κι' ότι ήταν μέσα στο πορτ μπαγκάζ. Τώρα μάλιστα! Ξέρεις καλά ότι πρέπει να τελειώσεις όλες τις ασκήσεις πριν αρχίσουν τα μαθήματα και έτσι πρέπει να γυρίσουμε νωρίτερα από ότι προβλέπαμε για να προλάβεις να τις τελειώσεις στο σπίτι. Μας έκλεψες μέρες από τις διακοπές μας στη θάλασσα!

Η Ιωάννα κατάλαβε αυτή τη στιγμή ότι δεν έπρεπε να είχε πει ψέματα.

☺ Η Ιωάννα σκέφτηκε μερικά δευτερόλεπτα πριν απαντήσει και θυμήθηκε ότι είχε ξεχάσει το σακίδιο στο δωμάτιο. Σκέφτηκε να πει ότι το είχε πάρει, έτσι δεν θα ήταν υποχρεωμένη να κάνει τις ασκήσεις κατά τη διάρκεια των διακοπών στη θάλασσα και θα είχε περισσότερο χρόνο για να διασκεδάσει, αλλά ήξερε ότι τα ψέματα δεν φέρνουν τίποτε καλό, έτσι αποφάσισε να πει την αλήθεια:

-Μπαμπά, ξέρεις, άφησα το σακίδιο στο δωμάτιο.

-Δεν πειράζει- απάντησε ο πατέρας. Μπαίνω αμέσως στο σπίτι και το φέρνω, γιατί όπως ξέρεις είναι βασικό να ετοιμάσεις τις ασκήσεις. Άσε που εγώ θα σε βοηθήσω και θα δεις πως θα έχεις όλο το χρόνο δικό σου για να διασκεδάσεις.

Ο πατέρας ανέβηκε πάλι στο σπίτι, έφερε το σακίδιο όπου ήταν το τετράδιο και η Ιωάννα αισθάνθηκε πιο εύθυμη.

Αυτές οι δέκα πέντε δίπλα στη θάλασσα ήταν υπέροχες. Κάθε μέρα μετά το πρωινό η Ιωάννα τελείωνε μία σελίδα από το τετράδιο ασκήσεων και ο πατέρας της ήταν πάντα μαζί της ώστε να συγκεντρώνεται καλύτερα και για να την βοηθήσει σε περίπτωση που είχε κάποιο πρόβλημα.

Έπειτα ήταν ελεύθερη όλη την ημέρα να παίξει με τους φίλους της, να κάνει μπάνιο, να παίξει με τη μπάλα, να κάνει εκδρομές... δηλαδή, τα πέρασε θαυμάσια.

Άξιζε τον κόπο να πει την αλήθεια, είχε χρόνο για τα πάντα, και για να διασκεδάσει και για να τελειώσει τις ασκήσεις.

5. Πού είναι ο Γιωργάκης;

Ένα απόγευμα η Μαίρη αποφάσισε να κατασκευάσει τον πιο ψηλό πύργο που θα μπορούσε να χωρέσει μέσα στο δωμάτιό της. Ήταν κάτι πολύπλοκο και η Μαίρη χρειαζόταν μεγάλη αυτοσυγκέντρωση. Ξαφνικά κάποιος με χτυπηματάκια στην πλάτη απέσπασε την προσοχή της. Η Μαίρη γύρισε το κεφάλι της και πράγματι, εκεί ήταν... ο μικρός της αδερφός, ο Γιωργάκης.

-Τι θέλεις Γιωργάκη; Δεν βλέπεις ότι παίζω μόνη μου;

-Μα εγώ σέλω να παίσω μαζί σου "Μαίγη" – απάντησε ο Γιωργάκης.

- Εντάξει Γιωργάκη. Τι λες, να παίξουμε κρυφτό; Κοίτα, κρύψου εσύ πρώτα κι εγώ θα έρθω να σε βρω, αλλά κρύψου καλά για να μην σε βρω γρήγορα.

Πριν τελειώσει ακόμα τη φράση της, ο Γιωργάκης άρχισε να τρέχει στο διάδρομο ψάχνοντας μία καλό κρυψώνα. Επιτέλους βρήκε το καλύτερο μέρος, το ντουλάπι όπου φύλαγαν τις σκούπες. Εν τω μεταξύ, η Μαίρη συγκεντρωμένη στην κατασκευή του πύργου της ξεχάστηκε τελείως να πάει να βρει τον αδερφό της.

Ξαφνικά, άκουσε τον πατέρα της να φωνάζει τα δύο αδέρφια. Η Μαίρη κατέβηκε τρέχοντας στην κουζίνα και βρήκε τους γονείς της παραξενεμένους:

-Μαίρη, είδες τον αδερφό σου; Δεν τον βρίσκουμε πουθενά. Δεν έπαιζε μαζί σου;

☹ Η Μαίρη σκέφτηκε πριν απαντήσει και αποφάσισε να μην πει την αλήθεια, μήπως και τη μαλώσουν.

-Όχι μπαμπά. Εγώ ήμουν μόνη μου στο δωμάτιο και δεν τον είδα όλο το απόγευμα.

Και οι τρεις άρχισαν να ψάχνουν τον Γιωργάκη. Οι γονείς ήταν ιδιαίτερα ανήσυχοι.

Εν τω μεταξύ, όλο αυτό το διάστημα, ο καημένος ο Γιωργάκης είχε βαρεθεί να περιμένει μέσα στο ντουλάπι με τις σκούπες. Προσπάθησε να ανοίξει από μέσα αλλά δεν μπόρεσε. Ο Γιωργάκης όταν κατάλαβε ότι είχε κλειστεί μέσα, τρόμαξε και άρχισε να κλαίει.

Ο πατέρας άκουσε το κλάμα και πήγε στο γκαράζ τρέχοντας και είδε ότι η ντουλάπα όπου φύλαγαν τις σκούπες κουνιόταν. Άνοιξε την πόρτα και βρήκε τον Γιωργάκη να κλαίει. Τον

ρώτησε σηκώνοντας τους ώμους- Μπορώ να μάθω, τί κάνεις εσύ εδώ;

-Έπαιζα κρυφτό με τη "Μαίγη"- είπε ενώ σκούπιζε τα δάκρυά του.

Μετά από ένα λεπτό όλη η οικογένεια ήταν καθισμένη στο σαλόνι.

-Μαίρη, μπορείς να μας πεις τι έγινε; -ρώτησε ο πατέρας της.

Η Μαίρη ήξερε ότι δεν μπορούσε να συνεχίσει αυτή η κατάσταση και είπε την αλήθεια:

-Να, ήθελα να τελειώσω τον πύργο μου και είπα στον Γιωργάκη να κρυφτεί για να πάω να τον βρω μετά, αλλά ξεχάστηκα.

Οι γονείς εξήγησαν στη Μαίρη ότι δεν έπρεπε να τους είχε πει ψέματα όταν τη ρώτησαν για τον αδερφό της, και ότι δεν ήταν σωστό να κρύβει την αλήθεια, πολύ περισσότερο βέβαια όταν πρόκειται για τον αδερφό της.

Η Μαίρη πλησίασε το αδερφό της, τον αγκάλιασε και του είπε – Λυπάμαι πολύ αδερφούλη.

Ύστερα κοίταξε τους γονείς της και τους ζήτησε συγγνώμη για το ψέμα της.

☺ Η Μαίρη σκέφτηκε πριν απαντήσει. Κατάλαβε ότι ο αδερφός της ήταν κρυμμένος εδώ και αρκετό χρόνο και εκείνη είχε ξεχάσει να πάει να τον βρει. Ήξερε ότι αυτό δεν ήταν καλό, αλλά δεν το είχε κάνει με τη θέλησή της, έτσι, αποφάσισε να πει την αλήθεια στους γονείς της για ό,τι είχε συμβεί:

-Πάει ώρα που του είπα να κρυφτεί, και ότι εγώ θα πήγαινα να τον βρω, αλλά ξεχάστηκα με τα δικά μου παιχνίδια και ξέχασα τελείως να τον ψάξω.

-Κορίτσι μου, δεν είναι σωστό να ξεχνάς τον αδερφό σου.

-Το ξέρω μπαμπά- απάντησε η Μαίρη ντροπιασμένη.

-Εντάξει- απάντησε ο πατέρας της -ας βάλουμε μπρος. Ένα παιδάκι είναι κρυμμένο στο σπίτι και πρέπει να το βρούμε! Το συνεργείο διάσωσης ξεκινά δουλειά!

Η Μαίρη και η μητέρα της κοιτάχτηκαν περιέργως και τον ρώτησαν: -Γιατί φωνάζεις τόσο πολύ, μπαμπά;

-Φωνάζω για να με ακούσει ο Γιωργάκης και να σκεφτεί ότι όλοι παίζουμε κρυφτό μαζί του. Της Μαίρης της άρεσε η ιδέα αυτή και όλη η οικογένεια έψαχνε τον Γιωργάκη με ενθουσιασμό σε όλες τις γωνιές του σπιτιού. Όταν η Μαίρη μπήκε στο γκαράζ, άκουσε κάτι περίεργους θορύβους να βγαίνουν από το ντουλάπι όπου βάζουν τις σκούπες. Ήταν ροχαλίσματα! Άνοιξε το ντουλάπι και βρήκε τον Γιωργάκη να κοιμάται σαν αγγελάκι έχοντας αγκαλιά μία σκούπα. Ο καημένος είχε κουραστεί να περιμένει και τον είχε πάρει ο ύπνος. Η Μαίρη τον βοήθησε να βγει έξω και φώναξε τους γονείς τους. Ο Γιωργάκης όρθιος, έτριβε τα μάτια του και κοίταζε την οικογένειά του που βρισκόταν μπροστά του. Έπειτα κοίταξε τη Μαίρη και της είπε:

-Πω, πω... πόσο άργησες! Πάλι καλά που πήρα έναν υπνάκο.

Όταν άκουσαν αυτό, η Μαίρη και οι γονείς άρχισαν να γελούν. Ήταν τόσο ευχαριστημένοι που αποφάσισαν να συνεχίσουν το παιχνίδι όλοι μαζί.

6. Η εξόρμηση με το ποδήλατο

Ήταν ένα υπέροχο απόγευμα Παρασκευής, Η Μαρία και η Νιόβη είχαν μεγάλη διάθεση να ανέβουν στα καινούρια τους ποδήλατα. Το καινούριο ποδήλατο της Μαρίας ήταν κόκκινο, το αγαπημένο της χρώμα, και το ποδήλατο της Νιόβης ήταν μπλε, και όπως έλεγε ο πατέρας της "είχε το χρώμα των ματιών της". Επειδή όλη την εβδομάδα έβρεχε συνεχώς, δεν είχαν μπορέσει να βγουν και να απολαύσουν τα ποδήλατά τους. Εκείνο το απόγευμα είχε έναν υπέροχο ήλιο, οι γονείς τους έπρεπε να βγουν να ψωνίσουν και δεν ήθελαν να αφήσουν τα κορίτσια να πάνε βόλτα μόνα τους με τα ποδήλατα. Η Μαρία και η Νιόβη τους παρακάλεσαν πάρα πολύ να τις αφήσουν να κάνουν μία μικρή βόλτα, αλλά δεν υπήρχε τρόπος να τους καταφέρουν. Στο τέλος τα παράτησαν όλα και κάθισαν στον καναπέ με τα χέρια σταυρωμένα και τα μούτρα κατεβασμένα. Όταν έφυγαν οι γονείς, η Νιόβη είπε:

-Κι αν πάμε μία βόλτα με τα ποδήλατα δεν είναι και τίποτα σπουδαίο!

-Έχεις δίκιο, τί μπορεί να συμβεί; Δεν είναι ανάγκη να το μάθουν- απάντησε η Μαρία.

Έτσι βγήκαν από το σπίτι και πήραν τον κατήφορο πάνω στα ποδήλατά τους. Μετά από την πρώτη στροφή, το ποδήλατο της Νιόβης βρήκε σε μία πέτρα και η Νιόβη έπεσε κάτω. Με το πέσιμο χτύπησε στον αστράγαλο.

☹ Όταν γύρισαν στο σπίτι η Μαρία και η Νιόβη ξανακάθισαν στον καναπέ, αλλά της Νιόβης την πόναγε ο αστράγαλος όλο και πιο πολύ. Μετά από λίγο επέστρεψαν οι γονείς τους από την αγορά και τις ρώτησαν:

- Όλα καλά κορίτσια;

-Ναι, όλα τέλεια- είπαν οι δύο αδελφές κοιτώντας προς την άλλη πλευρά.

Επειδή δεν είχαν πει την αλήθεια, η Νιόβη όλη την ημέρα έκανε πως περπατάγε κανονικά, εν τω μεταξύ ο αστράγαλός της πρηζόταν όλο και περισσότερο. Της Μαρίας της φαινόταν ότι η αδερφή της είχε αντί για αστράγαλο ένα μπαλάκι του τένις! Μετά από ώρες, ο πόνος ήταν αφόρητος και η Νιόβη αναγκάστηκε να πει την αλήθεια στους γονείς της. Στο τέλος, η Νιόβη επέστρεψε από το γιατρό με το πόδι στο γύψο και ντροπιασμένη γιατί δεν είχε πει από την αρχή τι είχε συμβεί. Τώρα σίγουρα θα αργούσε να ανέβει στο ποδήλατο. Τουλάχιστον ένα μήνα!

☺ Η Μαρία βοήθησε την αδερφή της και αναγκάστηκαν να επιστρέψουν στο σπίτι περπατώντας, τσουλώντας τα ποδήλατα. Όταν επέστρεψαν οι γονείς τους, η Νιόβη ήταν ξαπλωμένη στον καναπέ και ο αστράγαλός της είχε πρηστεί λίγο. Οι δύο αδελφές αποφάσισαν να πουν την αλήθεια. Οι γονείς στην αρχή θύμωσαν για την ανυπακοή τους, αλλά ήταν ευχαριστημένοι που τους είχαν πει την αλήθεια. Έβαλαν πάγο στον αστράγαλό της και ευτυχώς, άρχισε σιγά-σιγά να ξεπρήζεται.

Η Μαρία και η Νιόβη κατάλαβαν εκείνη τη στιγμή, γιατί οι γονείς τους δεν ήθελαν να βγαίνουν μόνες τους. Το πιο σημαντικό ήταν ότι είπαν την αλήθεια αμέσως, γιατί αν την είχαν κρύψει, είναι σίγουρο ότι αστράγαλος της Νιόβης θα είχε χειροτερέψει. Όλη η οικογένεια πέρασε το υπόλοιπο απόγευμα στο σαλόνι παίζοντας χαρούμενα ένα ευχάριστο επιτραπέζιο παιχνίδι, μιας και η Νιόβη έπρεπε να μην κουράσει το πόδι της και να παραμείνει καθιστή.

7. Ο "Ρούλης" και τα σάντουιτς

Όταν η Λίζα αποφάσισε να φύγει ένα χρόνο στο εξωτερικό για σπουδές, ο Βασίλης, ο μικρός της αδερφός, ήταν πολύ θλιμμένος. Αλλά, επιτέλους αυτός ο χρόνος πέρασε και σήμερα επέστρεφε η αγαπημένη του αδερφή. Ο Βασίλης και ο πατέρας του είχαν διοργανώσει μία μεγάλη γιορτή για το καλωσόρισμα και η μητέρα είχε πάει να φέρει τη Λίζα. Ο Βασίλης και ο πατέρας του προετοίμασαν στην κουζίνα σάντουιτς για όλους τους φίλους που ήταν καλεσμένοι στη γιορτή.

Έπειτα, άρχισαν να φουσκώνουν μπαλόνια για να στολίσουν το σαλόνι και τοποθέτησαν στο τραπέζι τους δίσκους με τα σάντουιτς.

Εν τω μεταξύ, ο Ρούλης, ο γάτος του γείτονα, που συνήθως τριγύριζε στον κήπο, πλησίασε στο παράθυρο γιατί τον είχε τραβήξει η ελκυστική μυρωδιά των σάντουιτς.

Όλα ήταν έτοιμα και μόνο έλειπαν τα αναψυκτικά που θα αγόραζαν στο παντοπωλείο που ήταν δίπλα. Πριν βγουν από την πόρτα, ο πατέρας του Βασίλη τον ρώτησε:

-Έκλεισες το παράθυρο του σαλονιού;

☹ Ο Βασίλης δεν θυμόταν να το είχε κλείσει, αλλά σκέφτηκε ότι για μία στιγμή δεν θα συνέβαινε τίποτα εφόσον το μαγαζί ήταν εκεί κοντά, και έτσι χωρίς δισταγμό απάντησε:

-Ναι, είναι όλα στην εντέλεια.

Πατέρας και γιος μπήκαν στο μαγαζί με την ησυχία τους για να φωνίσουν χωρίς να φαντάζονται το τι τους περίμενε όταν θα γύριζαν στο σπίτι.

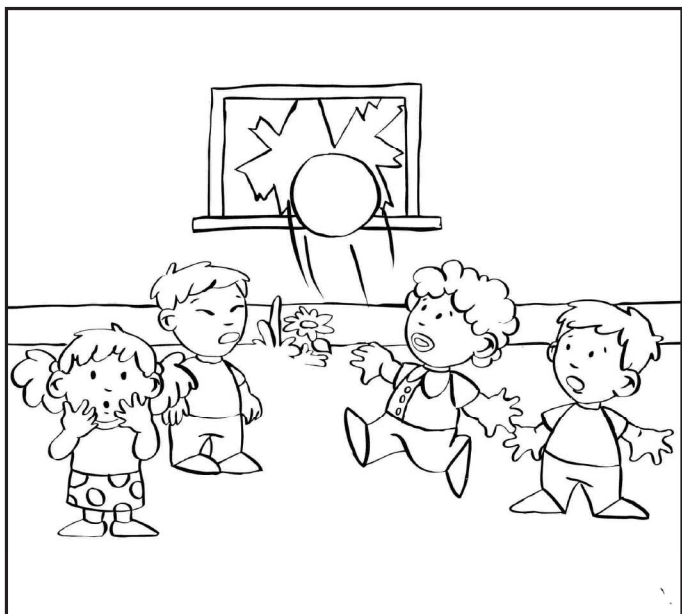
Όταν γύρισαν φορτωμένοι με τα αναψυκτικά, τόσο ο Βασίλης όσο και ο πατέρας του έμειναν με το στόμα ανοιχτό: Ο Ρούλης είχε μπει από το ανοιχτό παράθυρο και είχε στήσει ένα τρελό φαγοπότι με τα σάντουιτς που ήταν επάνω στο τραπέζι. Άσε που είχε γρατζουνίσει και όλα τα στολίδια της γιορτής! Ο πατέρας του Βασίλη κοίταξε σοβαρός τον γιο του, γιατί δεν του είχε πει την αλήθεια. Ο Βασίλης, λυπημένος και ντροπιασμένος ζήτησε συγγνώμη από τον πατέρα του για το ψέμα που είπε. Μία απλή απροσεξία είχε καταστρέψει τη θαυμάσια γιορτή για το καλωσόρισμα της αδερφής του.

☺ -Να σου πω την αλήθεια, δεν είμαι σίγουρος μπαμπά- απάντησε ο γιος του με ειλικρίνεια.

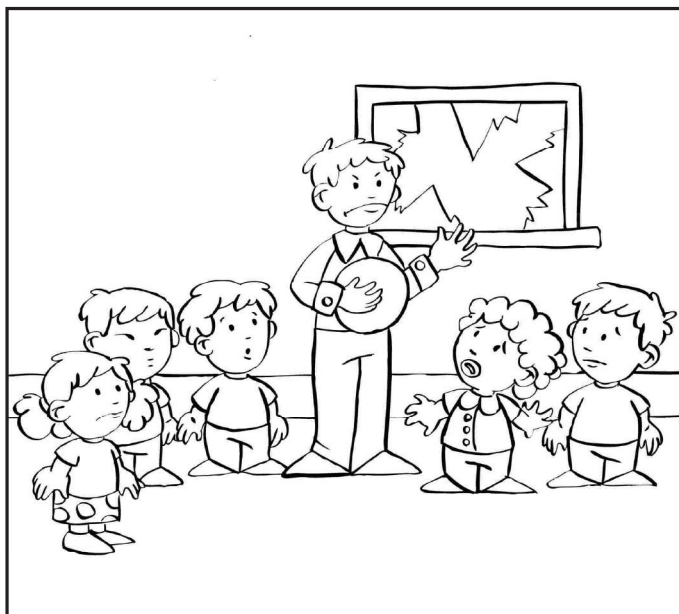
Ο πατέρας του πήγε τρέχοντας στο σαλόνι και μόλις πρόλαβε τον Ρούλη που ήταν έτοιμος να μπει για να απολαύσει τις απροσδόκητες λιχουδιές. Πάλι καλά που ο πατέρας του μπήκε μέσα για να βεβαιωθεί, αλλιώς φανταστείτε το τι θα είχε γίνει...

Όταν γύρισαν από το μαγαζί φορτωμένοι με τα αναψυκτικά, τελείωσαν τις προετοιμασίες και κάθισαν να περιμένουν τους καλεσμένους τους.

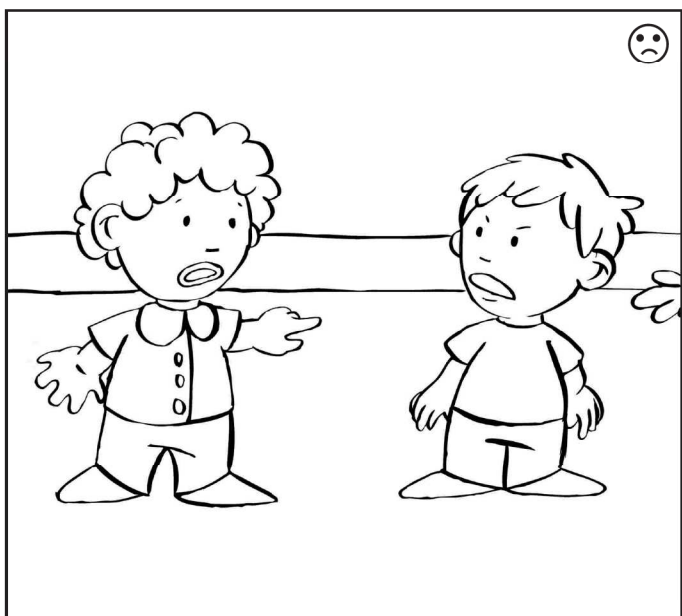
Επιτέλους, έφτασε η πολυπόθητη στιγμή: Η Λίζα μπήκε στο σπίτι τραβώντας τις δύο τεράστιες βαλίτσες της. Φαινόταν κουρασμένη από το μακρινό ταξίδι. Αλλά η έκφρασή της άλλαξε όταν είδε την θαυμάσια γιορτή που της είχαν προετοιμάσει οι γονείς και οι φίλοι της. Ο Βασίλης και ο πατέρας έτρεξαν να την αγκαλιάσουν. Ο Βασίλης ήταν πολύ χαρούμενος που είχε ξανά την αδερφή του στο σπίτι και ανυπομονούσε να ακούσει όλες τις λεπτομέρειες της παραμονής της στο εξωτερικό εδώ και τόσους μήνες! Όλος ο κόσμος απόλαυσε τη γιορτή και έδωσαν συγχαρητήρια στον Βασίλη για τα γευστικά σάντουιτς που είχε ετοιμάσει.

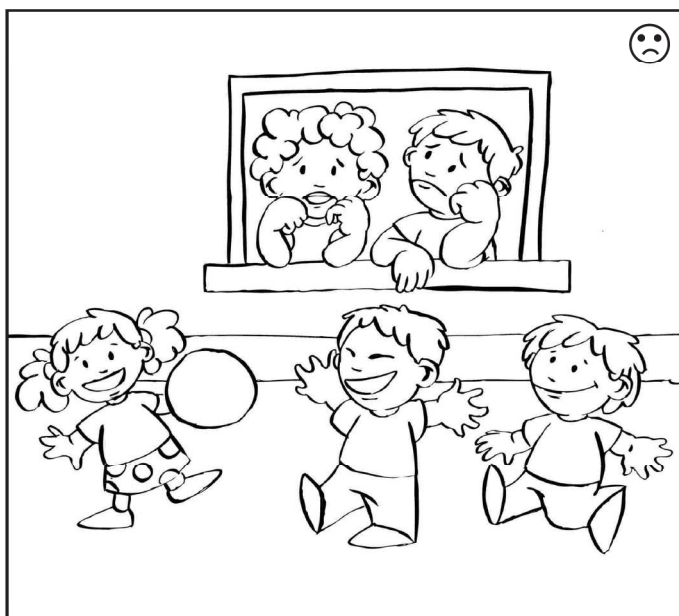
1

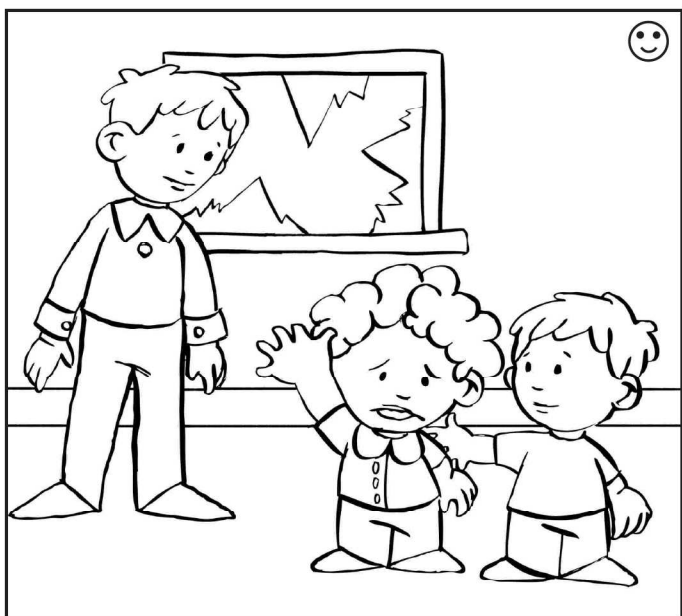
2

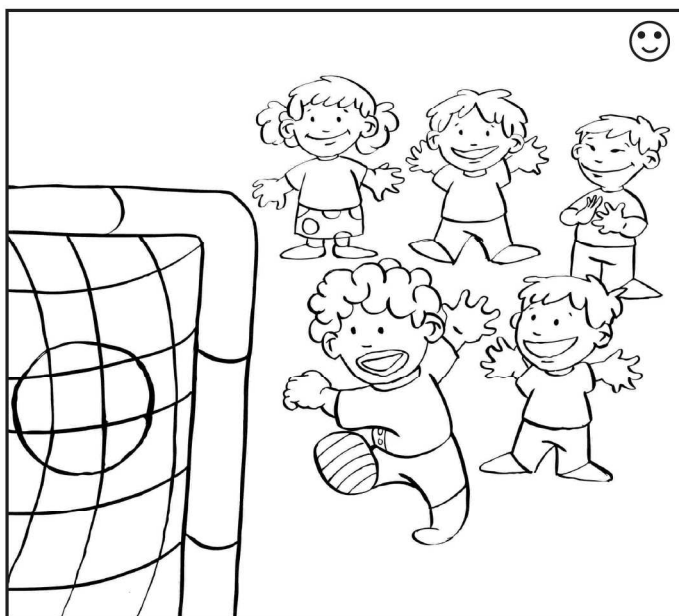
3 ☹️

4 ☹️

3 😊

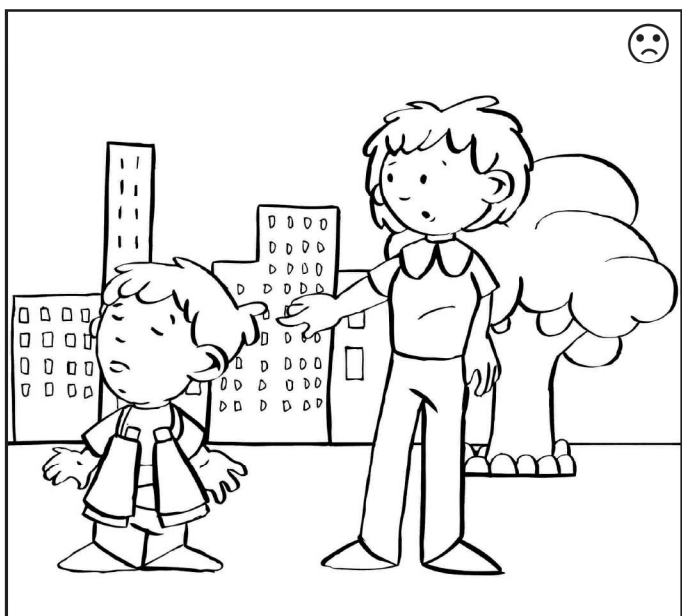
4 😊

1

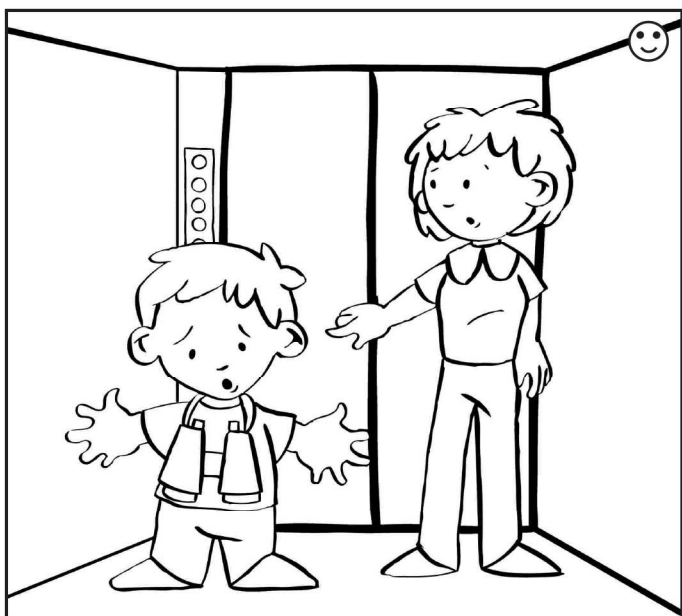
2

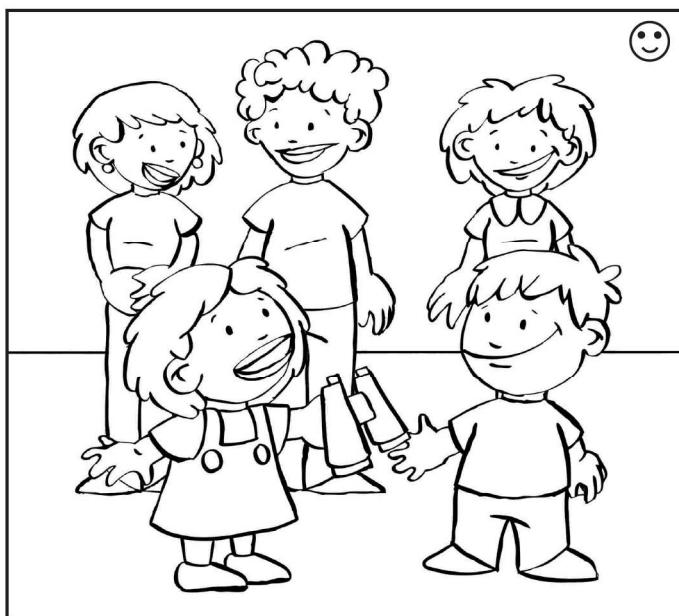
3 ☹️

4 ☹️

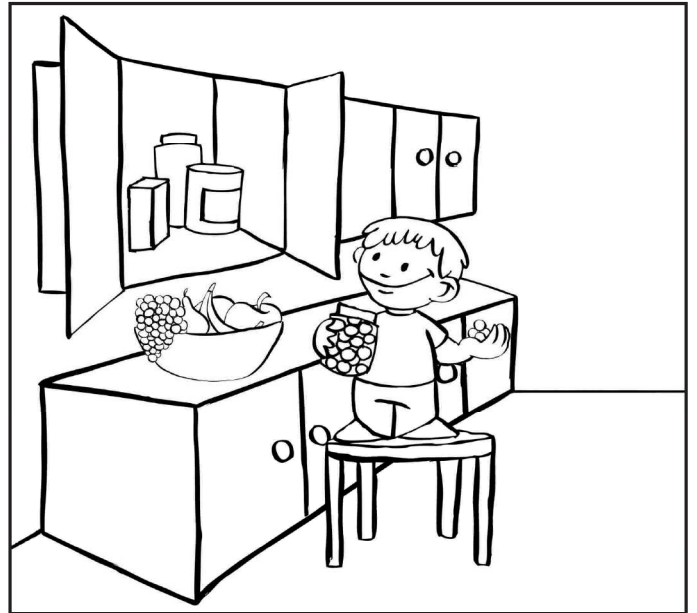
3 😊

4 😊

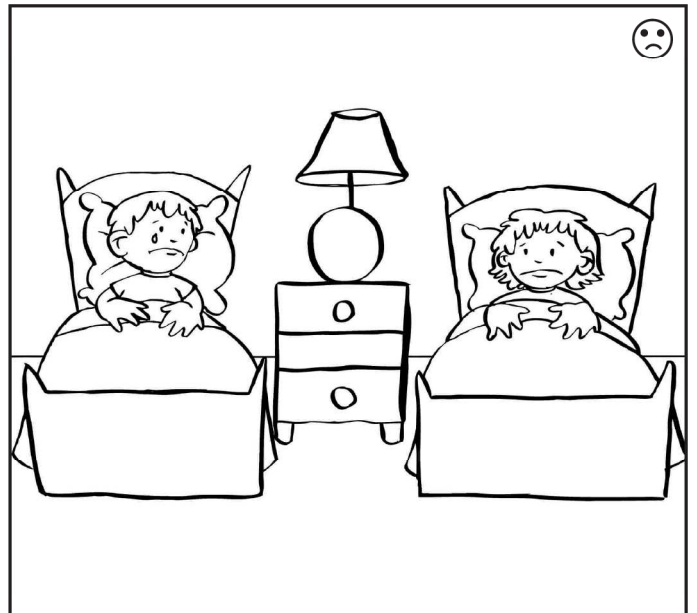
1

2

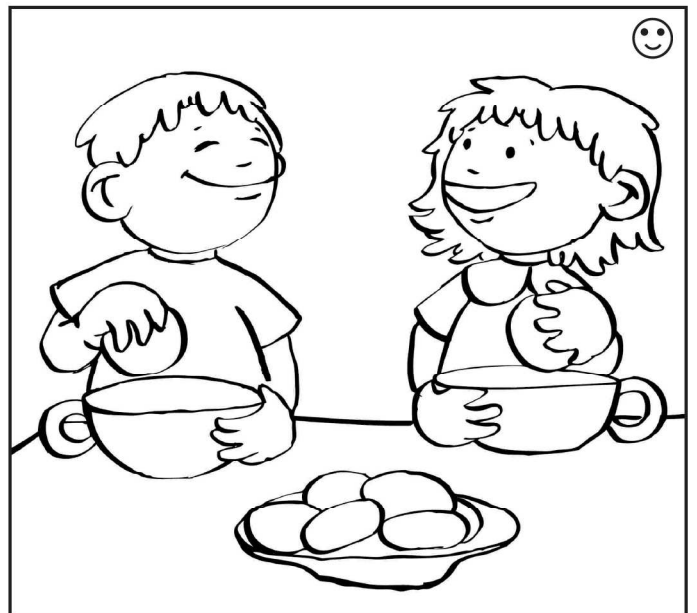
3 ☹️

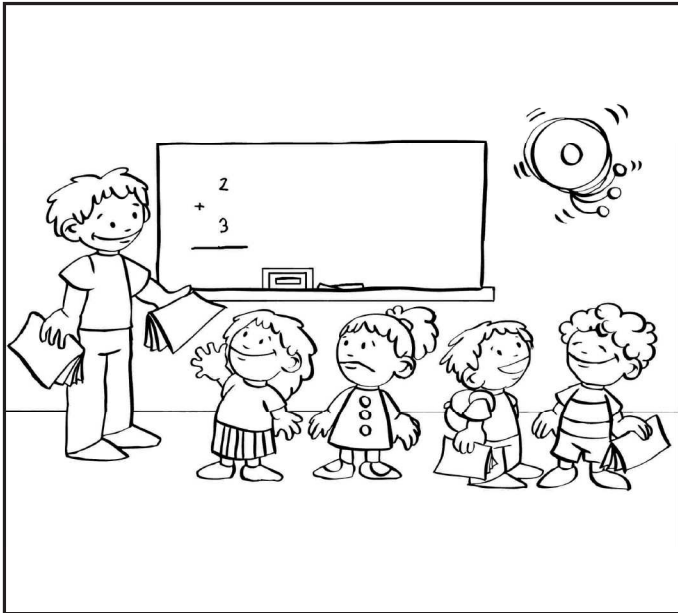
4 ☹️

3 😊

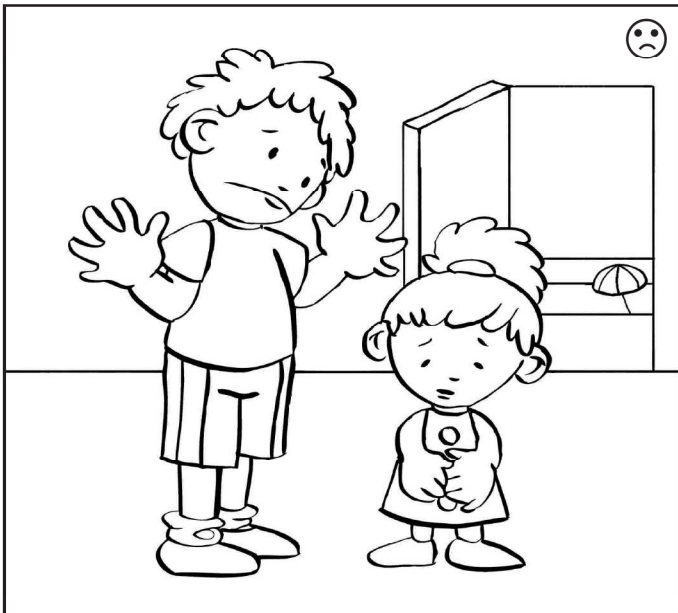
4 😊

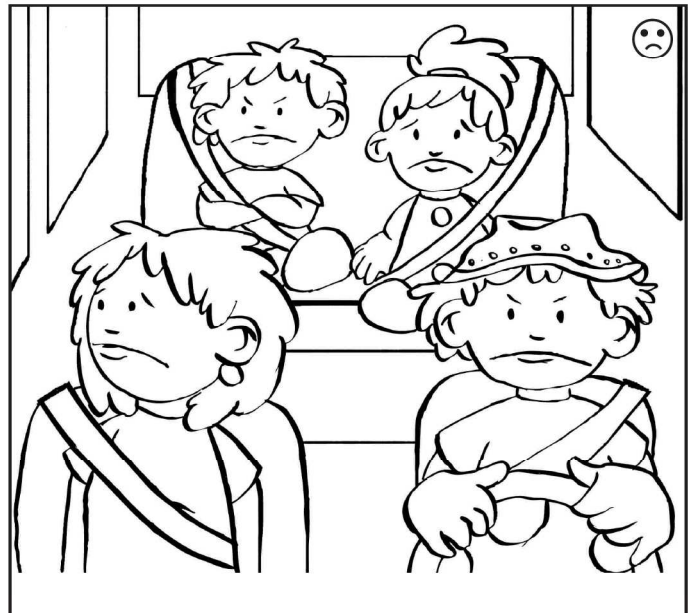
1

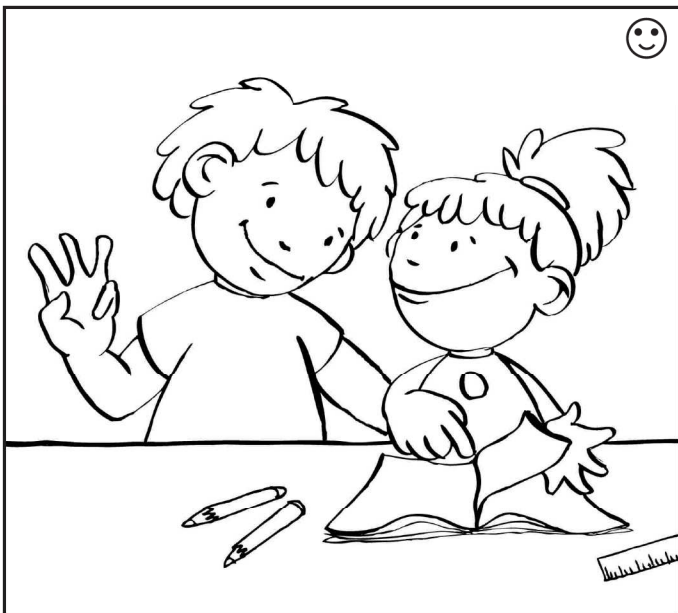
2

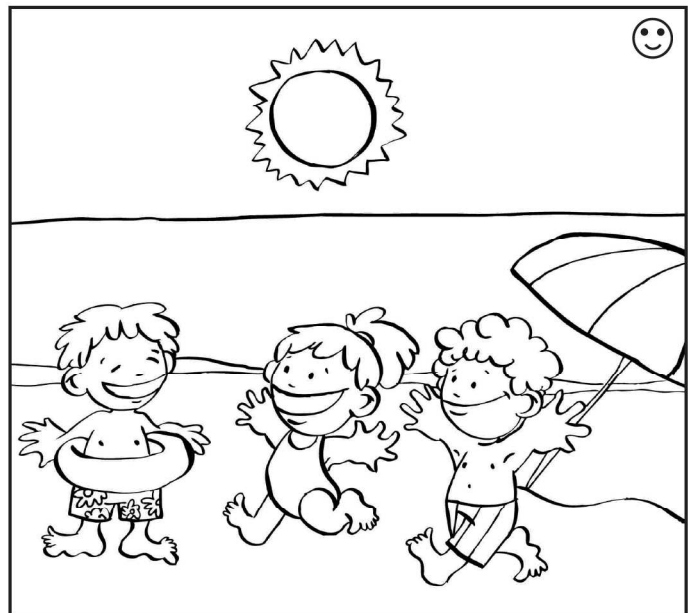
3 ☹️

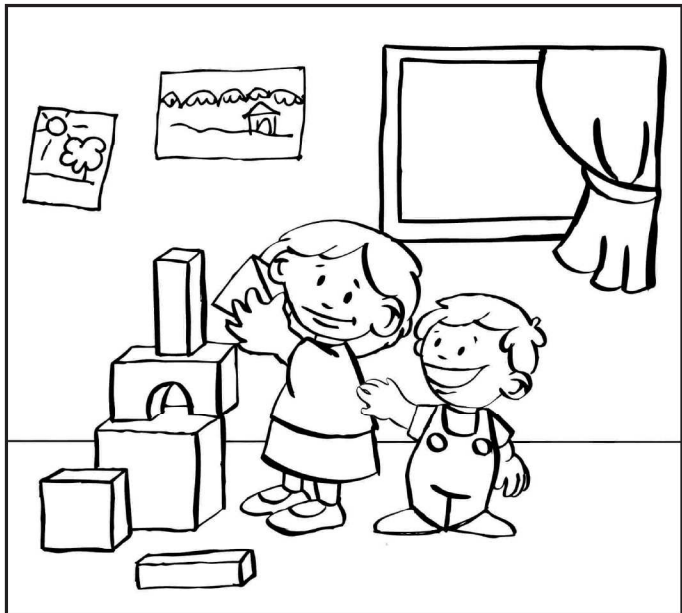
4 ☹️

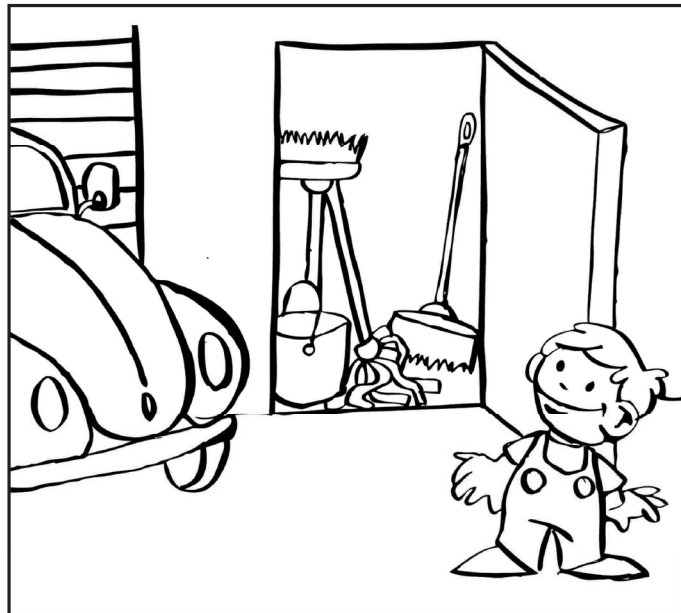
3 😊

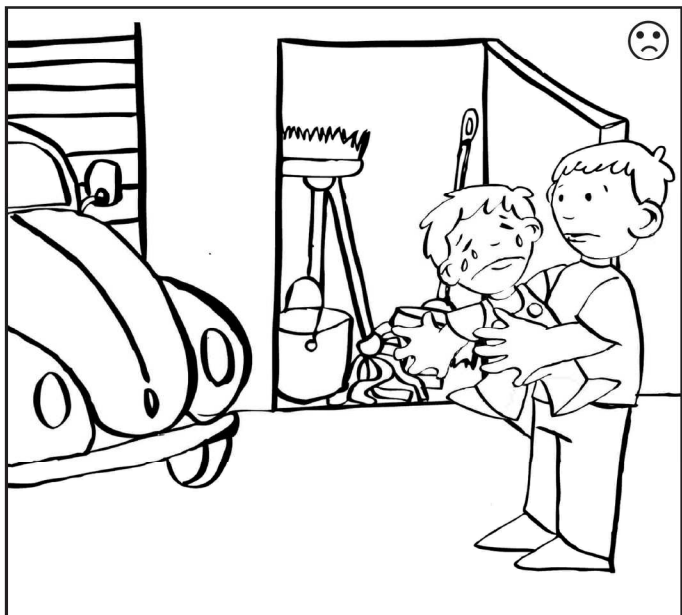
4 😊

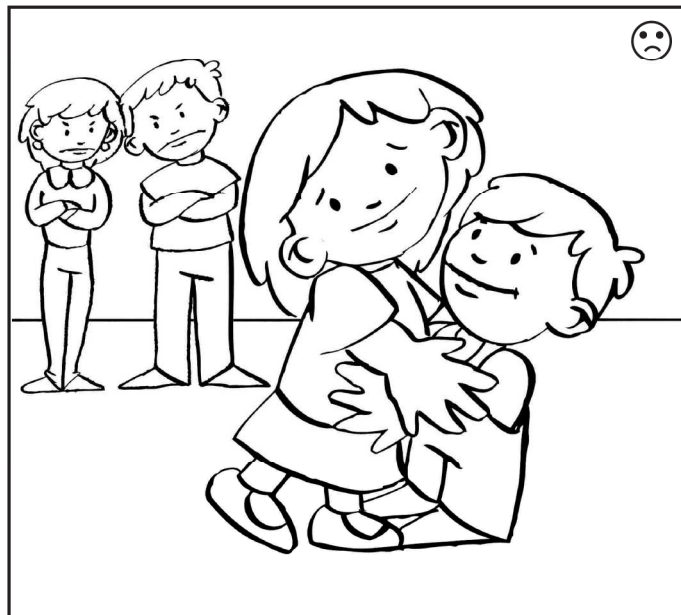
1

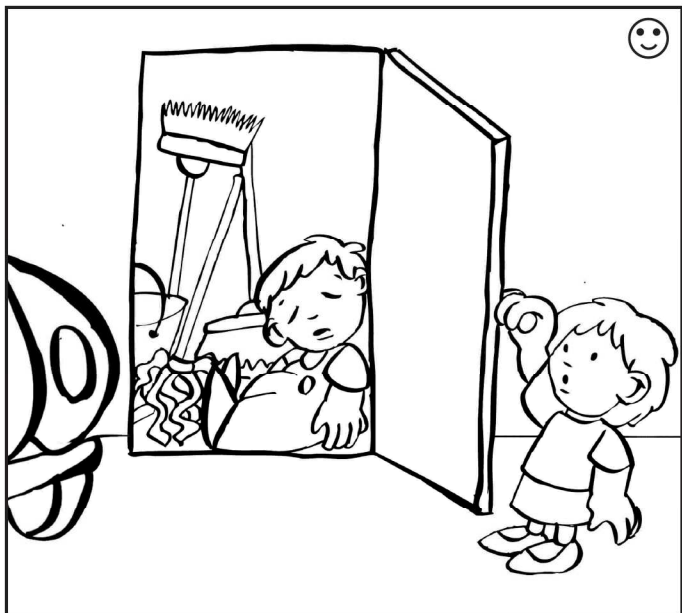
2

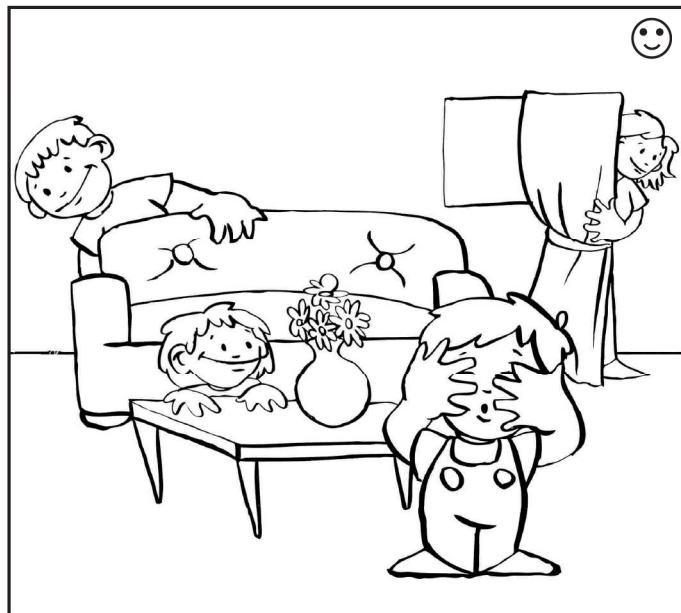
3 ☹️

4 ☹️

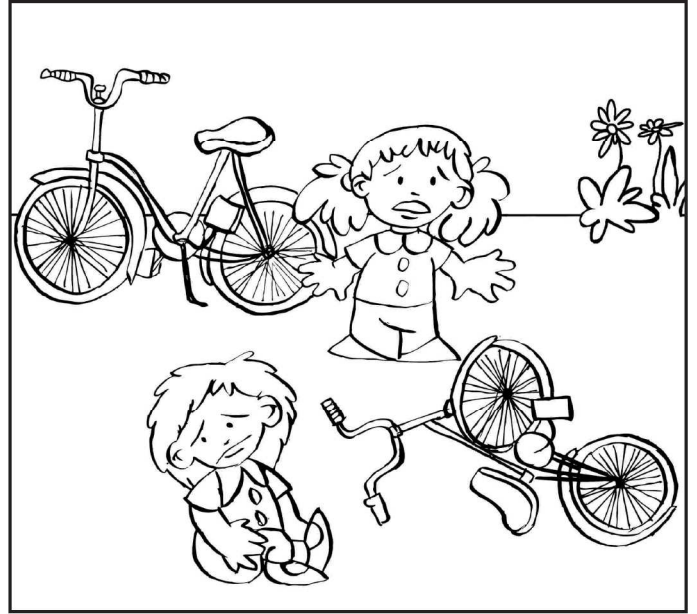
3 😊

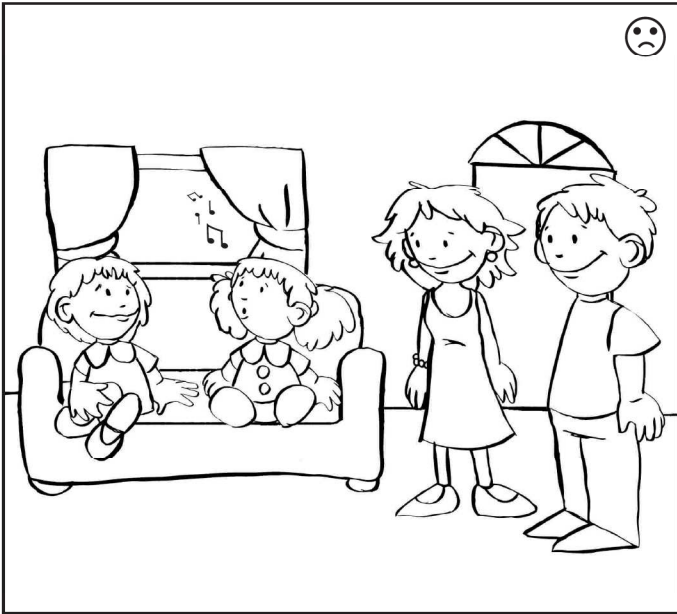
4 😊

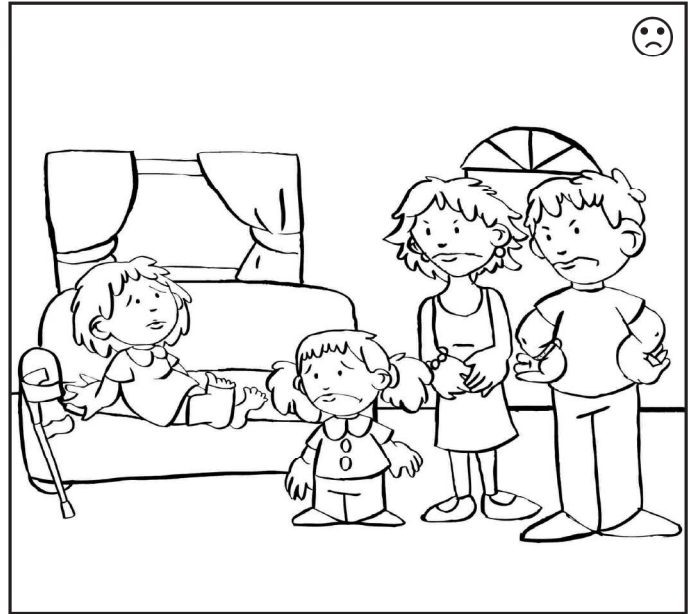
1

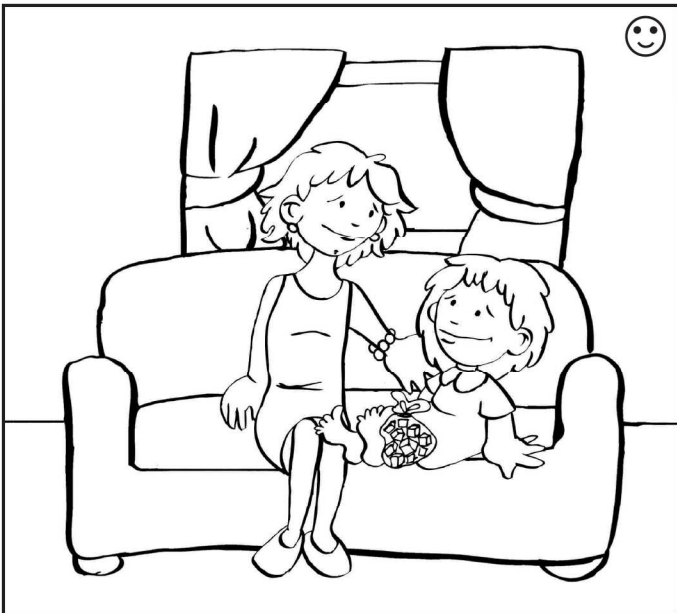
2

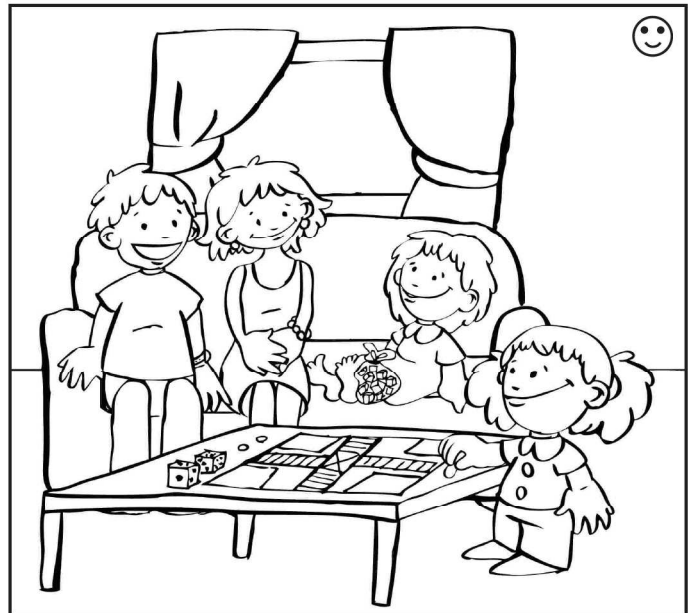
3 ☹️

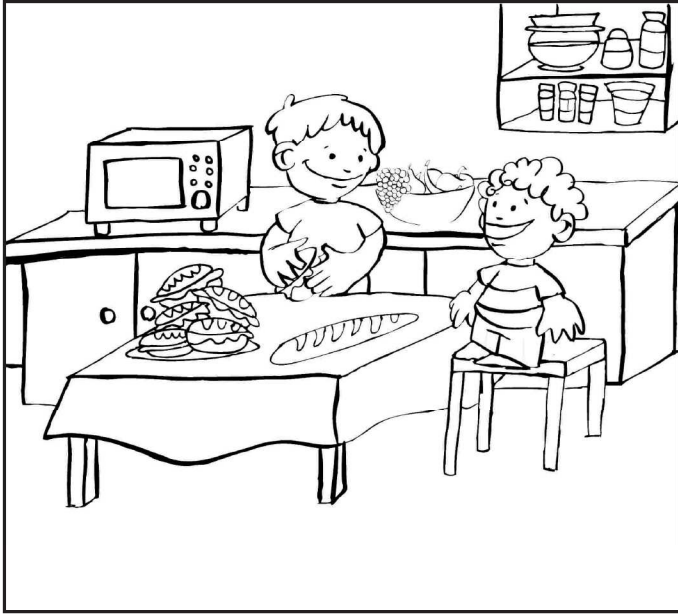
4 ☹️

3 😊

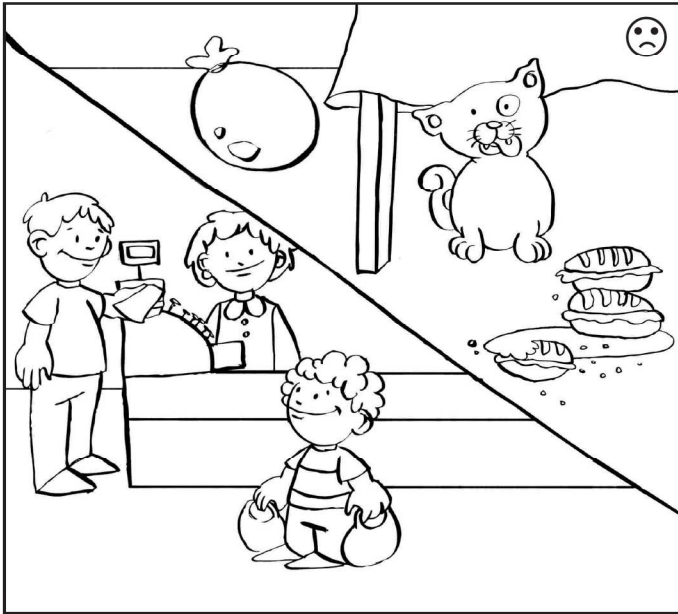
4 😊

1

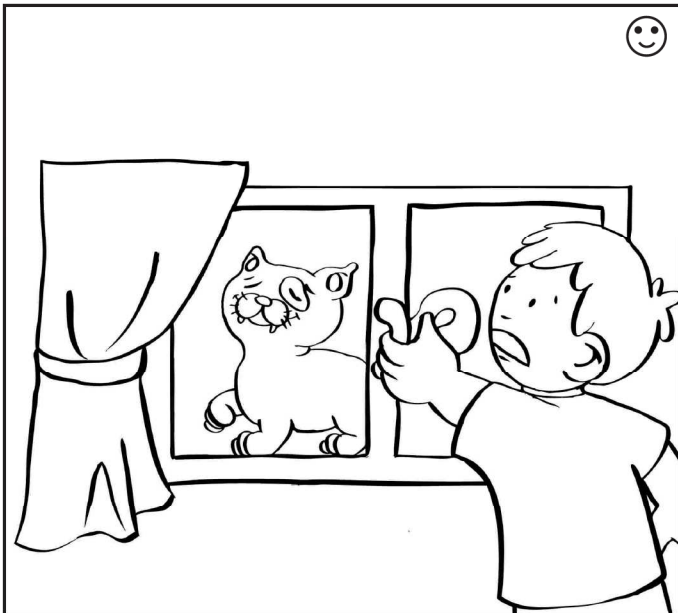
2

3 ☹️

4 ☹️

3 😊

4 😊